

13.9.20, Pustá Rybná

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Zpívejte Hospodinu, dobrořečte jeho jménu, zvěstujte den ze dne jeho spásu, vypravujte mezi pronárody o jeho slávě, mezi všemi národy o jeho divcích, neboť veliký je Hospodin, nejvyšší chvály hodný, budí bázeň, je nad všechny bohy. Ž 96, 2-4

PÍSEŇ 158 samému bohu,

VSTUPNÍ MODLITBA

Hospodine, Pane náš,
nad tebe není. Poznáváme to dnes a denně a postupně se tomu učíme rozumět. Nad tebe není, vyznáváme i dnes, když se společně scházíme ve tvém jménu. Nad tebe není, přijímáme tvou jedinečnost s pokorou a je pro nás svatá. A prosíme tě, buď s námi ve všem, co nás trápí i těší, prosíme tě, buď s námi i při našem dnešním shromáždění, otevírej nám oči i uši pro vnímání tvého slova, prosíme tě, uzdravuj nás z našich chmur a beznadějí a prosíme tě, abychom na tebe nezapomínali. A děkujeme ti, že ty na nás pamatuješ, děkujeme ti, že jsi stále s námi a děkujeme ti, že nás neodmítáš, když k tobě přicházíme se vším, co máme. Pro Ježíše Krista, našeho Pána. Amen

1. ČTENÍ Lv 13, 47-49

PÍSEŇ 623 důvěřuj se, 384 pomoz mi, 611 není lepší,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste,
dal jsi nám poznat, že se slitováváš i nad námi všemi a každému z nás říkáš, co potřebujeme slyšet.
Ale i co nepotřebujeme, a přesto nám to říkáš, abychom i my věděli, i když se podle toho často neřídíme.
A prosíme tě za všechny, kdo upřímně hledají tvou pomoc, nejen tvé slovo, ale i tvou blízkost, tvou pomocnou ruku.
A prosíme tě, abychom se dovedli řídit tím, co i ty sám nám říkáš a nemuseli ani nehledali jiných cest, než po kterých nás vedeš.
Prosíme tě i za náš sbor, za Telecí, Pustou Rybnou i za Březiny, procházíme si nelehkým obdobím nemalých změn, prosíme tě, uč nás jeden druhému rozumět a poslouchat hlavně to, co nám říkáš ty sám.
A prosíme tě za všechny, kdo hledají hlavně tebe, dej, ať se tvé slovo stane tou potřebnou směrůvkou a návodem k životu nejen s tvým Otcem, ale i s tebou, ať zbytečně moc nebloudíme.
A společně se modlíme tak, jak jsi nás to ty sám naučil: Otče náš...

POSLÁNÍ Neboť Bůh nám nedal ducha bázlivosti, nýbrž ducha síly, lásky a rozvahy. Nestyd' se tedy vydávat svědectví o našem Pánu; ani za mne, jeho vězně, se nestyd', nýbrž snášej spolu se mnou všechno zlé pro evangelium. 2.Tim 1, 7-8

POŽEHNÁNÍ ,Hospodin tě požehná a ochrání tě, Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv, Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.' Num 6, 24-26

PÍSEŇ 489 tvé požehnání

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) Mk 1, 40-45

Přijde k němu malomocný a na kolenou ho prosí: „Chceš-li, můžeš mě očistit.“ Ježíš se slitoval, vztáhl ruku, dotkl se ho a řekl: „Chci, buď čist.“ A hned se jeho malomocenství ztratilo a byl očištěn. Ježíš mu pohrozil, poslal jej ihned pryč a nařídil mu: „Ne abys někomu něco říkal! Ale jdi, ukaž se knězi a obětuj za své očištění, co Mojžíš přikázal – jim na svědectví.“ On však odešel a mnoho o tom vyprávěl a rozhlašoval, takže Ježíš už nemohl veřejně vejít do města, ale zůstával venku na opuštěných místech. A chodili k němu odevšad.

Chci, buď čist. A tak ho Ježíš očištil. Ale nikomu o tom neříkej. A tak šel a všem o tom vyprávěl. V čem je ten problém? Proč se jedno očištění roznese tak rychle a o jiných věcech se mluví tak těžko?

Neboli proč je slovo stále ještě důležitější než čin?

Protože uzdravuje především slovo, a to dobré slovo. Čin sám o sobě ani ne, ale to, co Ježíš řekne, to člověka staví na nohy. V tomto případě jde navíc o Ježíšovu vůli. Chceš-li, můžeš mě očistit. Je to čistě jen na tobě. Tak jo, chci, buď čist. Ale nech si to pro sebe. Maximálně se ukaž knězi a za své očištění obětuj. Nic víc, nic míň. On to však roznese všude možně, až se Ježíš musel se svým činem schovat nebo spíš zůstávat na opuštěných místech, aby k němu nemohl úplně každý. A stejně k němu odevšad chodili. Tak to měl Ježíš se svými činy těžké. A se slovy v podstatě taky, ať řekl, co řekl, stejně ho moc neposlouchali, jen když něco udělal, tak to se to vyprávělo.

Uzdravuje však slovo, a to dobré slovo a teď jde o to se jednak naučit mlčet a nechat promluvit i někoho jiného a jednak se naučit, že dobré slovo často převažuje i nad jakkoli dobrým činem. Protože pokud Ježíši něco škodilo, tak to bylo, co si o něm lidé vyprávěli a taky co o něm vyprávěli ti, které Ježíš uzdravil. To se pak hned k němu seběhli taky a čekali na jeho čin, zatímco jeho slovo už je zas tak nezajímalo. Nebo ho ani nechtěli slyšet.

Uzdravuje však nejen slovo, ale i lidské společenství. Být stižen malomocenství automaticky znamenalo být vyloučen ze společnosti. Takoví lidé byli hlavním hygienikem ihned posláni do karantény a s druhými lidmi už neměli mít nic společného. Uzdravení naopak takové lidi opět vracelo do občanské i náboženské společnosti, takže se opět mohli vrátit a znovu se integrovat. A taky o tom hned povídat, jak byli Ježíšem zázračně uzdraveni a dělat mu tím i nechtěnou reklamu. Uzdravuje však slovo, a to slovo znělo: chci, buď čist.

Ale současně si to nech pro sebe. Na mně je tě očistit mimo jiné od lidské samoty a opuštěnosti od lidí, ale i od Boha a na tobě, abys za to poděkoval a byl uznán zdravým právě pro to náboženské i občanské společenství, ale dál už to zase nech jen na mně. A na mém slovu, na mé vůli a na tom mého slova a mé vůle se i držet a nikam moc nepospíchat, abych i já mohl taky mezi lidmi a nemusel zůstávat někde stranou. A kvůli tomu, co říkám, ne co činím.

To, co Ježíš říká, je především uzdravením malomocného z jeho osamělosti. I ten malomocný by se chtěl opět vrátit mezi lidi, ale Ježíš mu na to řekne jen pomalu a opatrně a některé věci nech raději na mně. Co však s člověkem dělá právě jeho osamělost, že to stejně neudrží a Ježíše tím vlastně vyřadí.

Samotu si člověk nevybírání, do ní buď je anebo není uvržen. I ti malomocní nakonec museli mezi lidi, aby ještě dřív, než na svou nemoc neumřeli hlady a Ježíš pak už ani mezi ty lidi nemohl, neboť se o něm říkalo, co ani nemělo. A místo jeho slov nebo spíš vedle jeho slov čekaly se i zázraky, které však neměly zastínit, co vyprávěl a rozhlašoval sám Ježíš, totiž nechte si to raději pro sebe a podle Mojžíšova vzoru snad jen na kněze.

Samota však s lidmi dělá své, když je člověk dlouho nemocný až malomocný a sám a odkázán jen na slitovného Ježíše a jeho dotek, jeho blízkost a jeho vůli k tomu vrátit malomocného opět mezi lidi, chce pak vzít do svých rukou úplně všechno a místo prosté poslušnosti to říct jen někomu, vypráví o tom úplně všem.

Samota s lidmi dělá své. I to, co sami nechtějí. I to, co po nich nechce ani Ježíš. Jen to, co po nich chtějí ti ostatní lidé.

Samota s lidmi dělá své. Až tak, že díky svému činu do ní byl tak trochu uvržen sám Ježíš, oni k němu teda chodili stejně, ale se svým

slovem byl v podstatě sám. Ať řekl, co řekl, lidi stejně zajímaly jen jeho činy, ale s tím podstatným zůstal v podstatě sám.

Jak už to v tom životě bývá, můžeme říkat, co chceme, ale lidi nás stejně neposlouchají. Jen malomocenství poslechlo Ježíšovo slovo, že on chtěl, aby byl malomocný čist, ztratilo se a malomocný byl očištěn, ale to bylo asi tak vše. Když pak Ježíš pohrozil, poslal ho pryč a nařídil, aby to nikomu neříkal, v tu chvíli ztratilo jeho slovo význam a původně malomocný si to pak stejně udělal podle svého. Tak to totiž chodí, když Ježíšova slova přebíjíme svými slovy, když druhého ani nenecháme domluvit, případně ho vůbec nepustíme ke slovu, když nám Ježíš chce říct, co ani nechceme slyšet. Stačí jen chci, buď čist a dál už nás to v podstatě ani nezajímá.

Někdy by však stačilo nechat Ježíše domluvit, copak pustit ho ke slovu, ale nechat ho to doříct. Proč má jít a ukázat se knězi, proč by měl za své očištění obětovat a komu. Ale to ten malomocný ne, místo toho udělá téměř pravý opak nebo spíš přesně to, co ten Ježíš nechtěl. A přitom by stačilo jen zavřít ústa a nechat promluvit jen jeho slovo a hned bychom byli chytřejší. Ale jakoby to, co říkáme my, bylo důležitější, než co nám říká sám Ježíš.

Chceš-li, můžeš mě očistit. Chci, buď čist. Ale ne, abys někomu něco říkal. On však mnoho o tom vyprávěl a rozhlašoval. Takže se i Ježíš musel nakonec stáhnout. Jeho slovo najednou ztratilo význam.

A to jen proto, že bylo doslova přehlušeno tím, co chtěl hlavně ten malomocný. Bylo přehlušeno řečí někoho jiného. Ježíš uzdravil svým dotekem, svou blízkostí a svým slitováním a stačila mu k tomu jen tři slova. A člověk? Ten si to musí hned zdůvodnit. Už nestačí jen ticho, pád na kolena a pouhá prosba, už v tom musí být i něco našeho, naše slova, demonstrace naší vlastní opuštěnosti, ve které jsme vlastně zůstali, než si najdeme nové kamarády. Za našimi slovy se totiž často skrývá naše vlastní osamělost, to, že nemůžeme být s ostatními lidmi, aniž bychom jim něco neříkali. To, jak je krásné a osvěžující, když i faráři, profesionální zvěstovatelé Boží slova na chvíli zavřou pusy a nic neříkají, jen jdou s tím druhým po svém boku. A to, jak někdy uzdravuje pouhé mlčení, případně jen tři slova, která však řeknou úplně všechno. A jejich síla je právě v tom, co se neřekne, v pouhém slitování, vztažení ruky, lidském dotyku. Jak málo někdy stačí ke štěstí. A nemusí se přitom ani nic říkat. Ježíšova blízkost někdy mluvila sama za sebe.

Stejně jako mluví samo za sebe, když jdou dva lidé spolu a nic přitom neříkají a není to ticho tíživé, jen příprava na to vztáhnout ruku, dotknout se i malomocného, osamělého a opuštěného a říct nebo raději neříct nic. Člověk je tvor nevyzpytatelný a nikdy nevíme, kam se vyvine a co od něj ještě můžeme čekat.